

חגיגות הדרך למלבורן

מרפסת בית העירייה בניו יורק היתה מקושטת בדגלים. זר שהיה נקלע לשם היה חושב ודאי כי זהו בית העירייה בתל-אביב. כמעט כל הדגלים היו דגלי תל-תל-לבן, רק שני דגלי ארצות-הברית התנופפו בצד.

על המרפסת, לפני כמה מקושטת, ישב ראש עיריית ניו יורק רוברט הוגר וכמה מחברי העירייה. לידם, נציגי השגרירות הישראלית ונכבדי העיר. למטה, משני צידי הכביש שנחסם עלידי שוטרים, הצטופפו המונים.

טכס חגיגת העצמאות היה צריך להתחיל חצי שעה קודם, אולם אי אפשר היה להתחיל בו לפני שיגיע למיד העצמאות מלבורן, שהיה אותה שעה בדין של רץ ישראלי בדרך משדה התעופה אינדיאנוול לניו יורק. האחר לא נבע מזה שהרץ לא ידע לרוץ ואיחר לפתיחה. להיפך, שלום קהלני (21), צמדק וגמיר קומה, נחשב כאחד הרצים הטובים בישראל. אולם גם הרץ המהיר ביותר לא היה מוגבר על המכשולים שנתקל בהם קהלני.

מיד ברדתו מהמטוס, הוקף בידי מארגני הטקס שדאגו להעבירו במהירות דרך שלטר גות המכס. אך קהלני לא היה אישור כי עבר חיסון נגד אבעקועות-ירוס והיה צורך להתחמק עם הרופא.

כאשר כבר היה הכל מוכן וקהלני, לבוש בגדי הספורט הלבנים, רצה לצאת לדרך, לא נמצא איש בכל שדה התעופה שיפתור את סוד הלפיד וידע להדליקו. לפיד הנחושת עליו היה הרוט: "לארצות-ניו יורק מספורט" אי ישראל 1! לא רצה להידלק.

שאיפות ספורטאיות. שני רוכבי אופנוע ליוו את הרץ עד לבית העירייה. הם המונים קידמיהו בתשאיות. רק 30 שעות קודם לכן לא ידע קהלני כלל כי הוא עור מל לרוץ ברחובות ניו יורק כשליפיד העצמי אות בידו.

בדייה חרתית קטנה עמד שלום, מנצח שני מירוצי התבור האחרונים, כשהוא מכבס את בגדי הספורט שלו. השכם בבוקר ערך את ריצת 25 הקילומטר היומימית שלו. עמד לצאת לעבודתו בפועל פרדסים פשוט, העובד בטוריה.

או ניגשו אליו שני בחורים ובלי הר בה ויכוחים משכחהו לבית העירייה. שלום לא הספיק לקחת כלום, אפילו לא להיפרד כראוי מבני משפחתו. הסידורים המשרדיים עברו כבוקר ובשעות הערב כבר ישב במטוס בדרך לו לאמריקה.

שבועיים בלבד, לפני כן, עלה שמו של קהלני לכתורות עתוני הספורט לאחר שניצח ב- מירוץ מרתון פרטינוני שנערך מחזרה לחיפה. הוא השיג אז את הזמן של 39 דקות, 55,8 שניות, בעברו את המרוק של 42 קילומטר - תוצאה המהה תנאי ההשתת-

פות במירוצי אולימפיאדת מלבורן.

התימני הכחוש (50 ק"ג), ששאפותיו הי ספורטאיות עוררו לא פעם חיוך על שפתי אנשי הספורט בארץ, היה נבוך אמנם מ הנוסיעה הפתאומית. אולם שום דבר לא שי בש את תכונותיו: "אני אשאר קצת באמד ריקה להשתתף בכל מיני מירוצים", אמר ברצינות, "ואחר כך אסע ישר למלבורן."

קפיצות מים צעיר בראש מיגדל

השבת, עמד צעיר ישראלי ערום למחצה על אחד המגדלים בלונדון. מאות צופים עקבו בחרדה אחרי נסיון הקפיצה מגובה 10 מטר. הצעיר לא התרסק, הוא קפץ אל בריכת המים שמתחתיו. זה היה בתחרות על אליפות אנגליה בקפיצה למים.

גם לפני שלוש שנים השתתף יואב ("ציר קר") רענן (30), אלוף ישראל בקפיצות ל מים, באליפות זאת. אז זכה במקום השני, לאחר שבשתי שנים קודמות זכה במקום שלישי. כי כדי לשמור על רמתו, אין יואב יכול להסתפק בכריכות השחיה שבארץ. הוא מנצל את עבודתו כאלהוטאי במטוסי אז על, קופץ בכל חנייה לבריכת השחיה הקרובה, בה הוא עורך את אימוניו. הוא משתתף כמ עט בכל תחרות קפיצה למים הנערכת בעור למ, הינו המיצג היחידי של ישראל בענף ספורט זה. כמעט בכל תחרות, זוכה למקור מות נכבדים.

דוקא נציג ענף הספורט הנחשל ביותר בארץ זכה להביא לישראל את ההישגים הנכבדים ביותר בזירה הבינלאומית. באולימפיאדת הלסינקי זכה במקום התשיעי, מתוך 40 קופצים ואילו באליפות אסיה, השיג ליש ראל את המקום הראשון.

מתנה מצרית. יואב הוא למעשה מתג תה של מצרים לספורט הישראלי. כי לרמתו הנוכחית הגיע בארץ הנילוס, בה נולד. הוא החל לקפץ מגיל צעיר, משך את תשומת ליבם של קפצנים ומאמנים בבריכת השחיה הגדולה של קהיר.

היה השש רציני כי הצעיר המבטיח יפסיק את קפיצותיו עוד בתחילת דרכו, לאחר שנפ גע באופן רציני בעינו בשעת קפיצה למים. אך שלוש שנים של התנורות לא הרחיקוהו ממגדל הקפיצה.

בעזרת חברת תעופה חבשית, בה קנה יור אב את מקצועו כאלהוטאי אויר הצליח לב חון מגדלי קפיצה בכל רחבי העולם, שיפר את סגנונו מיום ליום. אין ספורטאי שייצג את ישראל במספר כה רב של תחרויות ומיפגשים כיואב. מאז עלה לארץ בשנת 1947, זכה מדי שנה בשנה בתוארים עולמיים.

הוא טה מתחרות לתחרות; רק הסתיימו תחרויות האליפות של בריטניה וכבר נמצא בדרכו לארצות-הברית, בה ייצג כעוד שבוע יים את ישראל בפסטיבל עולמי של קפצני מים.

האם והאב שנאלצו

היום אחרי העבודה. הוא פועל ואין לו יל- דים. מסכן, כבר נשוי הרבה זמן. הוא אמר שהיה טוב לילד שלי והוא ואשתו יהיו יותר טובים מהורים טבעיים."

בעד הבית

פתע הופיעו הוא: בעל שער שחור, גובה בינוני, כבן 35. "רצית לדבר עמי?" הוא הולכיני למיטות האחרונות, מאחרי ארון ששימש כעין מחזי צה. דרך אגב, ליטף ילד כבן ארבע, ביקש ממנו שיצא הילד יצא, נשארנו יחידים. "למה אתם נותנים ילד לאימוץ?" שאלתי. "לא חשוב. אשאל קודם אני; אולי לא נתן לך. אתה נשוי ויש לך ילדים?" השבתי שאני נשוי וכי יש לי ילד, אך אש- תי לא תוכל ללדת יותר. "לא טוב, לא טוב," השיב. "אני רוצה של-

האב. משה חזד, עולה מסוניסיה, המוכר למכור את בנו מחוסר אפשרות לקיימו.

חילת הסיפור במודעה קטנה, מסוג המודעות העממיות. היא לא בלטה במ אומה בין המודעות המסחריות השונות של מעריב. היה שם כתוב רק שמציעים ילד ל אימוץ, מיד עם לידתו. לפנות לצריף 296, מעברה ב, אשקלון. נסעתי מיד. הגעתי למקום. צריף 296 בלט לטובה. הוא היה נקי, בתוך סביבה מלוכלכת. אפילו או- תה רחבה קטנה לפני הצריף הבהיקה בנק יונה. רק הזבובים לא ידעו על אותו נקיון, ושרצו בצריף זה כמו בכל שאר הצריפים.

נא להכיר:

לת הצריף היתה פתוחה. זה היה צריף כפול, או שני צריפונים מחוברים יחד. רצפתו היתה עשויה פסי בטון. ריהוטו: ארון לכל קטן וחמש מיטות. כסאות לא היו. שולחן קטן, עשוי מלוחות עץ, מילא את ה- חסר.

על אחת המיטות ישבה אישה גבוהה-קומה ובעלת הבעה סובלת, כרסה בין שיניה. היא נראתה בתושי הריונה האחרונים, וכנראה שהחמיז העיקר עליה. לידה שכבה לידה בת שנה וחצי וישנה. היא היתה מכוסה במטפחת להגנה בפני הזבובים.

נתחם מודעה בעתון "הקשיתי. האשה ביקשה מהילדים לצאת; רק ילדה ככת עשר נשארה שכיבה על מיטה אחורית. היא נראתה כקודחת בחום. הילדה הפעוטה המשיכה לישון ליד אמה. רק או השיבה הי אמ לשאלתי: "כן, נתנו מודעה. אז מה?"

"איפה הילד?" שאלתי. "כאן," היא הצביעה על בטנה. באותו רגע זו כנראה העובר בחוך שליחו. וצוועו קטן עבר את גופה של האישה. היא חורה והסמיקה. "אני חושבת שהיה ילד..." הרמתי עיני בתמיהה.

"אני תמיד יודעת אם יהיה ילד או ילדה" המשיכה, הפעם זה יהיה ילד."

שבעה ימים ואין כסף

מה אתם רוצים למסור את הילד? "הי אישה לא הסתכלה בי. היא כבר לא חי- כה. יש לנו שבעה ילדים. אין כסף. לבעלי אין עבודה, וגם כשיש עבודה, לא מספיק הכסף. תמיד אין כסף."

"היא כבר מישהו?" היא לא ענתה, כי לפתע פרצו הילדים פני מה. בצרפתית פנו לאמם שתכריע ביניהם: אחד לקח את בובתה של גנט. לילדים היו עניינים גדולות מאד, ואילו אבריהם היו רכים ודקים.

עניו נתקלו בפתק: משה חזד, היה כתוב עליו, שם בעל הצריף. הילדים שוב הלכו עם בובתם הקרועה והמלוכלכת. שוב שאלתי: "היה כבר מישהו בעניין המודעה?"

כן, היו שניים. אחד היה גבוה ורזה, מ רומניה. הוא היה כבן 50, דיבר הרבה, אמר שיבוא וישלם כמה שנרצה, אפילו יותר, לא דיברתי אהו על כסף. אני לא רציתי אותו. הוא לא נראה לי טוב. אני רוצה שהיה טוב לילד שלי. אמרתי לו שלא יבוא יותר, גם בעלי הסכים. הוא לא היה טוב בשבילנו. "היה עוד אחד. הוא היה טוב. רצה לשלם, רצה גם להביא את אשתו. אמר שיבוא עוד

האם. רינה חזד, המוכנה למכור את בנה, רק בתנאי שלא תראה אותו בשעת הלידה.

ילד שלי יהיה טוב. אולי אתם תעשו פרו- טקציה בין שני הילדים? אני חושב שלא נותנים אותו. אולי נראה אישה שלך, אולי אישה טובה. אבל לא, אני חושב שלא. לא תוכל להיות אבא טוב אם יש לך כבר ילד משלך."

עובר עובר לפוחר

ש לי תנאי אחד, הסביר: "לאש" "תי אסור לראות את הילד. מיד עם היולדו אתם צריכים לקחת אותו. אסור לה לראות אותו." הוא חזר וחסכר כמה פעמים כי אם תר- אה אותו האם, לא תותר עליו. "או למה תעשו זאת?"

היתה זאת שאלה קשה במקצת. נשתתקנו. הוא עישן סיגריה ואני הסתכלתי בעשן. הוא נראה מעוצבן.

"לא טוב, לא טוב!" הפליט לבסוף, ספק אל עצמו ספק אלי. "כמה אתם רוצים?" חזרתי על שאלתי כמה פעמים, עד אשר תפש את משמעותה. "אנו רוצים 880 ל"י, הסכום שעולה לנו לנסוע לצרפת. אנחנו רוצים לעזוב. אין עובר דה, אין כסף. אולי במחיר הילד נוכל ל- עזוב."

הוא קם לאות שהשחיה נגמרה. אם תרצה, אוכל להביא את אשתי ועוד פעם נדבר. ראיתי שאין טעם להמשיך בצורה זו. סי- פרתי שאני תתנאי. ברנע שראה כי אינני רוצה לקנות את ילדו, נהיה ידידותי. גם אש- תו הופיעה, ופניה כבר לא היו זעומות. גי- כר היה כי קוני ילדה אינם רצויים.

כך הגענו

יפר משה חזד: נולדתי לפני 36 שנה בעיר טוניס. לאבא היה בית מלאך- כה לתפירת נעליים. הלכתי לבית-ספר אליאנס ולמדתי שם עשר כתות. אחר-כך עבדתי כחכ- רת אניות, ובערב למדתי הנהלת חשבונות. כשבי-1937 החל חוסר-העבודה הגדול, פר- טרתי. הלכתי לאבי ועזרתי לו בתפירת נע- ליים. ב-1940 התגיבתי לחיל הים הצרפתי, עד שנשלחנו הכיתה עם כניעתו של מרשל סטן.

אמנות

תיאטרון

מנהרות אפלות

מראה מעל הגשר (הבימה) מציג ל- עין את המהגרים האיטלקיים בשכונת הנמל של ברוקלין, לפני שהחליפו את מוסר ה- משפחה ודורקבל הסכינים בתרבות המאמבו וההלחיוזיה.

על רקע חדיש זה יצר ארתור (מות הסוכו) מילר טרגדיה יוונית אמיתית. את מקום ה- מקהלה היוונית, המסכינה והמסכמת, ממלא הפרקליט אלפיירי (יהושע ברטונוב), המספר על אחד מתיקוים. כל השאר לא השתנה מאז ימי אויריפידס: יצרי האדם, אהבה ו- קנאה, דוחפים אותו בעקביות אכזרית לק- ראת האסון.

הצופה הנשן מראש בבוא האסון, אך אינו יכול להתגונן בפניו. הוא יורד על ראשו כמכה מהמתמ. היוונים (וארתור מילר) קיוו כי ההלם יטהר את לבו של הצופה, יהפכו לאדם טוב יותר. המקום הראשון. אדי קרבוניה (מישה

מחזה טוב, מישחק טוב ובימיו טוב שוב נותנים להבימה את המקום הראשון בטבלת הליגה.